

14

ĐỪNG SỢ. SỢ HOÀNG LÀ CHẾT...!

Tôi nói lớn lên câu tự nhủ thầm ấy trong lúc đứng lặng nhìn theo chiếc xe hơi đưa Trần tiến Vinh và tên đàn em đi khuất ngoài cổng vi la. Chỉ còn mình tôi ở đây, căn phòng trở nên rộng, vắng một cách lạ lùng.

Trần Tiến Vinh có vẻ tin câu chuyện gã nhân tình có rìa mép của Hồng Loan do tôi bày đặt ra trong lúc bối rối, nhưng tôi không tin ở bề ngoài của con người nguy hiểm ấy. Vinh quá nguy hiểm với tôi cũng như với tất cả những ai đại đột đụng chạm xa gần làm thiệt hại nhiều hoặc ít tới kết bạc của cái công ty bảo hiểm mượn y làm nhân viên điều tra. Y có thể giả vờ tin để đánh lừa tôi. Y không có quyền bắt tôi. Y chỉ có thể trình bày bằng cớ với cảnh sát, tức là với Cò Huy hay Cò Xính, đề yêu cầu bắt giam tôi. Biết đâu khi ra khỏi đây, y lại chẳng đi thẳng tới Tổng Nha gặp Cò Xính, đề yêu cầu bắt tôi ngay lập tức.

Tôi biết tôi không còn nhiều thì giờ. Nếu bọn Cò Huy nghi ngờ tôi, họ có thể trở lại đây bất cứ giờ nào để tìm kiếm khắp nhà. Để họ tìm ra được đôi bao tay và nhất là bộ quần áo có dính máu tôi còn cất trên phòng thì thật là hết đường chối cãi.

Tôi chạy vội vào bếp lấy cái khăn lau đêm qua tôi đã chùi máu của Văn trong tủ lạnh. Khăn hãy còn ướt nước vì đêm qua tôi đã giặt nó. Tôi mang khăn lên phòng tôi trên lầu. Tìm được một cái sắc hàng không màu xanh trong phòng Hồng Loan, tôi bỏ bộ quần áo vấy máu đêm qua, cái khăn ướt và đôi bao tay vào đó.

Vi la vẫn còn Đậu, người canh sát đàn em của Cò Huy, ở lại gác. Nhìn qua cửa sổ, tôi thấy hắn đi đi, lại lại trên lối sỏi trong vườn. Nếu tôi xách va li đi ra bằng lối cửa chính, hắn trông thấy ngay. Nhưng việc đem va li đựng tang vật ra khỏi vi la không phải là việc khó khăn gì lắm. Vi la có lối thoát khác. Đằng sau gara chỉ là một đoạn tường thấp. Trèo qua bức tường đó, tôi chỉ còn phải bước nhanh qua một bãi cỏ là ra tới con đường vắng sau vi la.

Xách cái túi hàng không, tôi bước nhanh qua vườn sau. Rất may, Thúy còn nằm trong giường nên nàng không thể nhìn thấy tôi len lén ra khỏi vi la. Con đường nhỏ đằng sau vi la vắng tanh. Tôi trèo ra tới đường không bị ai nhìn thấy.

Đi chừng hai trăm thước, tôi rẽ sang con phố bên cạnh. Gập tắc xi, tôi vẫy lại bảo chỗ tôi tới bến xe lô đi các tỉnh miền Đông. Tới đây, tôi vào quán gọi ly cà phê, uống qua rồi trả tiền đi luôn. Tôi bỏ cái túi hàng không lại dưới gầm bàn. Không ai gọi tôi lại để chỉ cho tôi biết

cái túi. Bỏ nó lại đó, tôi chắc chắn chỉ năm phút sau khi tôi ra khỏi quán là có người cầm dùm và mang nó đi tới tận chân trời góc biển.

Từ bến xe lô, tôi đi tới một hàng ăn lớn. Tại đây, tôi gọi nhờ điện thoại về văn phòng của Phi Đen. Tôi muốn nhờ Phi Đen giúp đỡ đề nếu cần, tôi trốn đi.

Người con gái làm nữ thư ký không công cho Phi Đen, người thỉnh thoảng còn bị ông chủ lưu manh lợi dụng để thỏa mãn sinh lý vật và mời chài bọn khách ba Tàu, trả lời điện thoại tôi.

— Quang đây, cưng. Phi Đen có đấy không ?

Tôi có thời làm công cho Phi Đen cùng với nàng nên nàng biết tôi, nàng run giọng hỏi lại :

— Anh Quang đó à ?

— Phải, Quang đây. Phi Đen có đấy không ? Cho nói chuyện với hắn mau đi...

— Ông Phi đi tới cảnh sát rồi...

Tôi choáng người :

— Cảnh sát ? Nó tới cảnh sát làm gì ?

— Ông bị cảnh sát tới mời đi. Vì chuyện gì liên can đến anh đó. Ông không nói gì với tôi cả nhưng khi cảnh sát tới, tôi nghe lén thấy họ hỏi ông Phi có quen biết gì anh và bà Hồng Loan không...

Mồ hôi toát ra làm tôi lạnh người :

— Cảnh sát hỏi những gì về tôi ? Cưng có nghe được họ hỏi gì Phi Đen về tôi không ?

— Tôi không nghe được rõ lắm, chỉ loáng thoáng...

Họ hỏi ông Phi là...có phải anh và bà Hồng Loan...có tình ý gì với nhau không...? Hai người có âm mưu đưa nhau đi đâu không? Hai người, nghĩa là anh với bà Hồng Loan, có định đi đâu xa không? Hai người có hay đi chơi với nhau không?

— Phi Đen trả lời sao?

— Ông Phi nói rằng ông chỉ biết anh chứ không hề quen biết gì bà Hồng Loan. Cảnh sát họ dọa ông Phi gì đó... rồi sau cùng họ mời ông tới cảnh sát để khai về anh..

— Hẳn đi lâu chưa?

— Mời đi chừng nửa tiếng. Tôi lo quá đi... Anh Quang... Có chuyện gì vậy anh? Anh ở đâu gọi tới vậy?

Chị thư ký này lắm chuyện quá. Việc tôi gọi điện thoại tới đây thế nào cũng bị cô ả báo ngay cho cảnh sát biết. Tôi dọa:

— Tôi chẳng làm gì bậy hết. Đây chỉ là một sự hiểu lầm. Phi Đen không có liên can gì đến vụ này hết, Cô phải giữ kín việc tôi gọi điện thoại tới đây hôm nay. Nếu cô nói cho cảnh sát biết, Phi Đen càng thêm bị liên lụy và... tôi sẽ buồn cô lắm đó...

Cô ả còn hỏi với:

— Bà Hồng Loan nào đó chết rồi? Phải không anh? Tôi đọc báo thấy đăng vụ đó... Có cả tên anh nữa...?

— Ờ... Bà Hồng Loan chết rồi. Cả ông chồng bà ấy cũng chết rồi nữa. Cô không muốn đi theo họ thì giữ miệng, giữ miệng. Nghe không?

Tôi cúp ngay điện thoại sau câu đe dọa cuối cùng đó.

Cảnh sát đã tìm tới Phi Đen nhanh hơn tôi tưởng. Như vậy có nghĩa là họ đã nghi tôi là tình nhân của Hồng Loan. Tôi dự biết tặc Phi Đen. Hắn chỉ bạo mồm nói phét nhưng khi có cảnh sát hỏi tới, hắn sợ rúm dít lại. Biết gì về tôi và Hồng Loan, chắc chắn là hắn khai ra bằng hết, qua lời khai của Phi Đen về và đời tư của Hồng Loan. Hỏi dò để làm gì ? Nếu không là để tổng tiền ? Cò Huy sẽ có lý do buộc tôi tổng tiền Hồng Loan rồi giết nàng.

*Nguy quá mất tôi. Mạng lưới thâm hẹp dần lại và dồn tôi vào giữa. Tuy đã biết là sợ hãi, hoảng loạn lúc này là chết, tôi cũng không sao bình tĩnh được, ra khỏi hàng ăn, tôi đi lang thang trên đường như thằng mất hồn, đi mà không biết mình đi đâu, mình nên làm gì...?

Chợt tôi nhớ đến Thúy.

Tôi cần nói cho nàng biết là tôi bị cảnh sát nghi ngờ tôi giết bà Văn và tôi cần trốn đi nếu nàng chịu giúp tôi trốn đi, tôi có thể đi thoát. Nàng sẽ khai với cảnh sát vài chuyện gì đó để đánh lạc đường truy nã tôi. Nghĩ ra được chuyện ấy, tôi vào ngay một hàng ăn khác, gọi điện thoại về vi-la.

Chuông reo. Một giọng đàn ông khàn khàn trả lời tôi:

— Ai gọi Thúy đó ? Làm ơn cho biết qui danh?

Tôi nhận ra đó là tiếng nói của Dậu, viên cảnh sát có nhiệm vụ gác vi-la. Làm sao tôi có thể nói chuyện bằng điện thoại với Thúy mà không bị hắn nghe hết từ đầu tới cuối ? Tôi thật ngu dốt dẫn tận mạng.

Không nói thêm nửa tiếng, tôi đặt ống nói xuống máy và bước vội ra đường.

Tôi đã thua rồi, thua và đang bị săn đuổi. Chỉ còn chút sức nữa là tôi đã bỏ cuộc ngay lúc đó. Tôi đã mệt mỏi quá rồi, mệt và hết hy vọng, hết cả can đảm. Nếu tôi còn một chút can đảm nhỏ sức, tôi đã đi thẳng tới gặp Cò Huy để thú nhận tất cả, để kể hết những chuyện gì xảy ra những gì tôi đã làm, để rồi được nghỉ ngơi, dù là nằm nghỉ trong nhà tù. Nghỉ ngơi trong nhà tù với tôi lúc này cũng là một nỗi sung sướng. Nhưng như tôi vừa nói, tôi đã hết can đảm, dù là can đảm tự thú để buông xuôi hai tay chịu thua.

Bây giờ, tôi lại nghĩ rằng tôi còn có thể trốn đi. Trốn được ngày nào hay ngày đó vì nếu tôi bị bắt, người ta sẽ gán cho tôi cả hai cái chết của vợ chồng Vũ Minh Văn, tôi sẽ bị xử tử chứ không phải là bị tù hai mươi năm.

Tôi đi trở lại bến xe ló. Tôi quyết định ra Vũng Tàu. Ở đó tôi có vài tên bạn quen đang làm trong một công trường của Hoa Kỳ, chúng có thể giúp tôi đi sang Nam Vang.

Tôi vừa cầm tấm vé xe thì một bàn tay thô bạo nắm lấy tay tôi. Không cần nhìn mặt hắn, tôi cũng biết hắn là một nhân viên truy tầm của cảnh sát loại nhân viên mà thời Pháp — và cho tới bây giờ nữa — người ta vẫn quen gọi là « rờ sẹt » :

— Phải anh là Quang không ? Cho coi giấy tờ... ?

Tôi đứng ngây ra như người chết đứng.

Một gã đàn ông nữa bước tới. Tôi nhận thấy gã thứ hai này có vẻ quen quen, dường như gã có tôi vì la nhưng vì đông cảnh sát quá nên tôi không chú ý đặc biệt tới gã. Gã cười, nhe ra hàm răng vàng :

— Thôi, còn phải hỏi giấy tờ gì nữa cho mất công. Bọn này chờ bồ ở đây khá lâu rồi... Ông Cò Huy đang chờ bồ... Thôi đi về cho sớm...

oOo

Căn phòng hẹp, tường vôi màu vàng bẩn lâu ngày đã loang lổ. Phòng kín mít không có cửa sổ nên sặc sụa mùi hơi người, mùi khói thuốc lá và chen lẫn cả mùi nước tiểu, đồ đạc trong phòng chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ hai cái ghế gỗ. Cái ghế sau bàn để cho thẩm vấn viên ngồi có lưng dựa. Kẻ bị thẩm vấn ngồi ghế đầu.

Một viên cảnh sát ngồi trên cái ghế đầu khác bên cửa ra vào, lưng y dựa vào tường. Y lơ đãng nhìn mấy con ruồi đuổi nhau trên trần phòng dơ đen. Tôi ngồi trước bàn chờ đợi. Họ đã tháo còng cho tôi khi họ dẫn tôi vào đây.

Tôi quyết định nói sự thật. Nghĩa là tôi sẽ nói hết cho họ hay âm mưu của tôi và Hồng Loan, tôi nhận tôi đã làm chết Hồng Loan nhưng đó chỉ là ví tai nạn, tôi không có ý định giết nàng. Còn Vũ Minh Văn đúng là tự tử. Tôi và Hồng Loan không giết Vũ Minh Văn.

Tôi nói thật hết nhưng họ có tin tôi hay không đó lại là chuyện khác.

Tôi ngồi chờ đó chừng nửa tiếng thì hai người cảnh sát bận thường phục bước vào. Một người bưng theo cái máy đánh chữ đã cũ. Họ bắt đầu hỏi cung tôi. Tôi khai... Tiếng máy chữ đập rào rào bên tai làm tôi thấy buồn ngủ kinh khủng. Hai mắt tôi cứ ríp lại. Người phỏng vấn biết tôi buồn ngủ nên bảo người cảnh sát gác cửa đi lấy đến cho tôi ly cà phê đen.

Tôi khai xong, hai người đó ra khỏi phòng, cái máy chữ cũng được đem đi. Tôi lại ngồi chờ và người cảnh sát gác cửa lại lơ đãng nhìn mấy con thạch sùng đuổi nhau trên trần phòng loang lổ vôi.

Lại nữa tiếng đồng hồ nữa trôi qua, một người nữa tới bảo tôi :

— Đi...

Tôi đứng dậy đi theo y qua một căn phòng khác. Phòng này rộng hơn và bày biện khá hơn căn phòng tôi vừa bị thăm vấn và cung khai. Lê Huy và Đặng Xính chờ tôi ở đây cùng với Trần Tiến Vinh.

Cò Xính có vẻ thương hại tôi. Khi tôi vào phòng, chỉ có mình lão là đứng dậy, hai người kia vẫn ngồi điềm nhiên. Cò Xính chỉ cho cái ghế :

— Ngồi đây, anh Quang...

Yên lặng rơi xuống, nặng và khó thở. Tuy là nghề nghiệp của họ và họ đã quen nhìn, quen nói chuyện với những tên tử tội ba người này dường như cũng cảm thấy khó chịu vì tôi. Họ như nhường nhau nói chuyện với tôi. Sau cùng, Cò Huy xếp lại tập giấy đánh máy trên bàn. Tôi biết đó là bản tự cung của tôi. Y hắng giọng hai ba lần mới nói :

— Chúng tôi đã đọc lời khai của anh...

Trần Tiến Vinh tiếp lời :

— Thật ra, chúng tôi không cần lời khai của anh mới có bằng cứ để kết tội anh. Chúng tôi đã có đủ bằng cứ để kết anh vào tội tử hình... hai lần. Nhưng vì anh chỉ có một đời sống, xử tử anh một lần là đã đủ.

Y ngừng lại để châm điều thuốc lá :

— Anh Quang --Y nói nhưng không nhìn vào mắt tôi... Chúng tôi cũng phải công nhận là... anh là người giàu sáng kiến. Anh đã nghĩ ra được một kế hoạch giết người lấy tiền bồi thường bảo hiểm gần như hoàn toàn. Nghĩ ra được một kế hoạch như vậy, thật anh đã hao tốn nhiều tâm trí. Thú thật với anh là trước khi nói chuyện riêng với cô Thúy, chúng tôi vẫn hoàn toàn chưa biết được anh dấu xác ông Vũ Minh Văn ở đâu. Nhưng khi cô Thúy nói chuyện cái tủ lạnh và việc anh cố ý cho hơi điện chạy vào tủ dù rằng trong tủ không đựng thực phẩm gì hết, ánh sáng chợt đến với chúng tôi. Đến lúc đó chúng tôi mới hiểu, đem xác ông Văn dấu vào tủ lạnh anh đã có một sáng kiến tuyệt vời. Những sáng kiến tuyệt diệu chính là những gì không ai ngờ nhất. Xong việc giữ xác chết lâu như thế có nhược điểm là xác chết có ít máu chảy quá. Hai là không có dấu tay. Hai sự kiện đó cho chúng tôi biết là có sự dàn xếp quanh xác chết của ông Văn nhưng chúng tôi không ai nghĩ ra là anh lại dấu xác ông ta trong cái tủ lạnh. Trong bao ngày cảnh sát ra công đi tìm ông Văn thì ông ta vẫn nằm chình ịch ngay trước mũi họ.

Tôi run giọng :

— Tôi không giết ông Văn. Ông ấy tự tử. Đó là sự thật. Các ông không thể chứng minh là tôi đã giết ông Văn. Ông ấy có để lại bức thư tuyệt mệnh. Không phải bức thư đánh máy mà các ông đã tìm thấy. Thư này do ông Văn viết tay gửi cho luật sư Thanh. Tôi hãy còn giữ bức thư đó...

Với giọng nói rất thoải mái. Dường như là còn hiền từ và thương hại nữa. Vinh ngắt lời tôi :

— Không... Anh đã giết ông Văn. Để tôi nói thay anh tại sao anh lại giết ông Văn và anh đã giết Văn bằng cách nào...

— Ông Văn đã cho anh một chân thứ ký riêng, lại cho anh ở ngay trong nhà. Rồi anh và bà Văn, tức cô Hồng Loan, hai người yêu nhau. Nàng biết ông chồng có bảo hiểm nhân mạng với hợp đồng lên tới số bạc trên dưới 15 triệu đồng trả cho ông Vũ minh Văn khi ông ta chết. Nàng muốn chiếm hữu số bạc lớn đó. Nàng muốn «bòn cū soạn lại» tấn kịch nàng đã làm với người chồng trước của nàng.

Nhưng anh khôn ngoan hơn nàng. Anh biết rằng nếu ông Văn bị ám sát, người ta sẽ nghi ngay cho anh và nàng giết. Anh lại biết rằng ông Văn đã tự ý ghi thêm vào hợp đồng bảo hiểm điều khoản công ty bảo hiểm không phải trả tiền bồi thường trong trường hợp ông ta tự tử. Anh còn biết rằng ông Văn đã đóng cho công ty bảo hiểm số bạc là 1 triệu 700 ngàn đồng, và khi công ty bảo hiểm không trả tiền bồi thường gặp bội một thân chủ, công ty có lệ trả đủ số tiền thân chủ đó đã đóng cho công ty. Anh biết rằng việc lấy 15 triệu thì khó nhưng chỉ lấy 1 triệu rưỡi thì tương đối dễ. Và anh dùng tâm lấy số tiền 1 triệu 700.000 đồng đó cùng sang đoạt hết tài sản ông Văn để lại. Anh và Hồng Loan toa rập giết ông Văn. Nhưng rồi anh lại nghĩ rằng tại sao anh lại phải chia đôi số bạc đó với Hồng Loan? Anh đã điều tra về cuộc đời cũ của nàng — anh đã nhờ một người bạn của anh tên là Phi thương được gọi là Phi Đen, cung cấp cho anh tài liệu về đời tư của Hồng Loan — và nhờ đó

anh biết Hồng Loan đã một lần dính líu vào một vụ án mạng. Dù rằng ông Văn chán đời nhưng ông ta vẫn còn yêu mê Hồng Loan. Anh đã dùng chuyện riêng của Hồng Loan để tổng tiền ông Văn. Anh dọa ông ta nếu không đưa tiền cho anh, anh sẽ tố cáo Hồng Loan tội giết chồng cũ. Vì vậy ông Văn đã phải ký cho anh một ngân phiếu 40 000 đồng. Trương mục của ông Văn lúc đó chỉ còn có hơn bốn mươi ngàn đồng và trả cho anh số tiền đó tức là ông ta đã hủy luôn trương mục đó. Chúng tôi có thể đưa ra bằng cứ đó. Hiện chúng tôi có trong tay tấm ngân phiếu đó.

Tôi đứng bật dậy :

— Không có chuyện tổng tiền — tôi hét lớn — Ông Văn tự ý ký cho tôi ngân phiếu ấy. Ông ấy trả lương trước cho tôi 4 tháng...

Vinh nhún vai :

— Anh tưởng có người tin anh sao ? Ông Văn hết tiền, nếu không bị bắt buộc, đời nào ông ta lại chi cho anh quá lỗ đến thế ? Nhưng không sao, anh muốn nói gì thì nói. Quan Tòa sẽ tin anh hay không, đó là chuyện sau này. Tôi chỉ kể lại những gì đã xảy ra để anh thấy rằng chúng tôi biết hết. Vậy thôi. Những tên tổng tiền thường tham lam, không bao giờ chúng chịu hài lòng. Anh cũng vậy. Anh không hài lòng với số bạc 40.000 đồng ông Văn đã phải nộp cho anh. Anh đòi thêm nữa. Anh bắt thêm nữa. Anh bắt ông Văn phải viết chúc thư để lại cho anh tất cả gia sản. Chúng tôi đã tìm được bức di chúc ấy. Chỉ một chúng cớ đó đã đủ kết tội anh rồi.

Và... anh, với sự trợ lực của Hồng Loan, đã giết Ông Văn. Anh bỏ xác ông ta vào tủ lạnh. Nếu thực sự ông Văn tự tử, tại sao anh lại đem xác ông ta giấu đi mà không chịu báo cho cảnh sát tới ngay ? Tôi sẽ nói tại sao.... Anh đề cho Hồng Loan hiểu rằng anh nắm số bạc bồi thường hơn 15 triệu đồng, chỉ cần bây giờ bày ra một vụ bắt cóc đề đồ cho bọn bắt cóc tội đã giết ông Văn là nàng có thể hy vọng lãnh được trọn số bạc bồi thường lớn đó. Hồng Loan tưởng thật nên làm theo kế hoạch của anh. Nàng nói dối cô Thúy là ông Văn bị đau nằm liệt trong phòng. Nàng cần có cô Thúy làm chứng trông thấy nàng đưa ông chồng ra khỏi nhà để vào xe đi Đà Lạt. Khỏi cần phải nói, người đóng giả ông Văn tối đó chính là anh.

Anh đưa Hồng Loan tới căn nhà bỏ hoang ở bìa rừng và giết chết nàng, bỏ xác nàng lại đó. Anh dàn cảnh sao đề đồ cho ông Văn tội đã giết Hồng Loan. Mưu mẹo của anh thật tài tình và hiểm độc. Nó tài tình ở chỗ hợp lý : sau khi đã giết chết vợ, ông Văn trở về nhà và quá thất vọng, lại bị hối hận, ông ta tự tử ở nhà ông ta. Nhưng khi chúng tôi mở cuộc điều tra, chúng tôi vẫn thấy có nhiều khả nghi. Sự kiện lớn nhất là việc người của tôi rình suốt đêm ngoài vườn vì la không trông thấy ông Văn lần vào nhà. Sự kiện thứ hai là xác chết có ít máu chảy từ vết thương. Thường thì khi người ta tự bắn vào đầu rồi gục ngay xuống đó, máu chảy ra không lạnh lắm thì cũng phải có một vũng lớn. Ít nhất cũng phải có một lít máu tươi chảy ra từ vết thương. Nhưng xác ông Văn chỉ có chút sủu máu. Cuộc điều tra khép lại và tất cả chỉ thấy có mình anh vụng về ở giữa lưới.

Sau cùng, anh làm cái việc cuối cùng mà anh có thể làm được : trốn đi. Và chúng tôi đã bắt được anh.

Tôi kêu lên :

— Tôi không giết ông Văn. Tôi không giết Hồng Loan... Tôi không giết ai hết. Hồng Loan chết vì tai nạn... Tôi không chủ tâm giết nàng... Còn ông Văn thì tự tử...

Trần Tiến Vinh lắc đầu :

— Ở địa vị anh, tôi sẽ không gào thét loạn lên như thế. Vì anh gào thét vô ích. Việc của anh bây giờ là tìm một trạng sư thật giỏi, tận tâm với anh, để hy vọng thoát chết. Anh có luật sư nào chưa ? Nếu chưa, tôi có thể giới thiệu với anh một ông...

— Tôi không tin được người do ông giới thiệu...

— Đừng thù hằn vô lý. Tôi không thù hằn hay có ác cảm gì với anh. Trái lại, tôi còn có cảm tình với anh nữa. Tôi thấy anh thông minh, tháo vác và khôn khéo. Xong, cũng như nhiều người ở tuổi anh, anh muốn có nhiều tiền mà không phải làm việc mệt nhọc hoặc phải khổ công lâu ngày. Anh đi đường tắt tới kết bạc. Xã hội và luật pháp không cho phép anh làm như thế. Tôi chỉ là người hết sức bảo vệ quyền lợi của công ty bảo hiểm nuôi sống tôi. Bây giờ công việc của tôi đã xong rồi. Tôi muốn giúp anh. Dù anh đã giết hai mạng người, tôi vẫn không đành tâm thấy anh phải chết... Anh nên

nhận lời tôi...Người bạn luật sư của tôi là [redacted] anh [redacted] thể tin cậy được...

Hắn x [redacted] có lý, tôi gật đầu :

— Ca [redacted] ơn...Tôi bằng lòng... —

— Vậy là xong rồi. Tôi sẽ bảo bạn tôi tới gặp anh ngay. [redacted] g anh cũng đừng hy vọng phép lạ. Bạn tôi là một luật sư có tài, nhưng ông ấy không thể nào cứu thoát được anh ra khỏi nhà tù đâu. Nhiều lắm là ông ta có thể cứu anh khỏi bị khép vào tội tử hình. Không ai có thể cứu anh thoát được tù tội...

Y vỗ vỗ nhẹ vai tôi rồi bước ra. Rồi họ đưa tôi vào nhà tù. Khi cánh cửa sắt đen sì đóng lại sau lưng tôi, tôi hiểu rằng định mệnh đã an bài cuộc đời tôi tới đây là bắt đầu hết.

HOÀNG MẠI THỦY